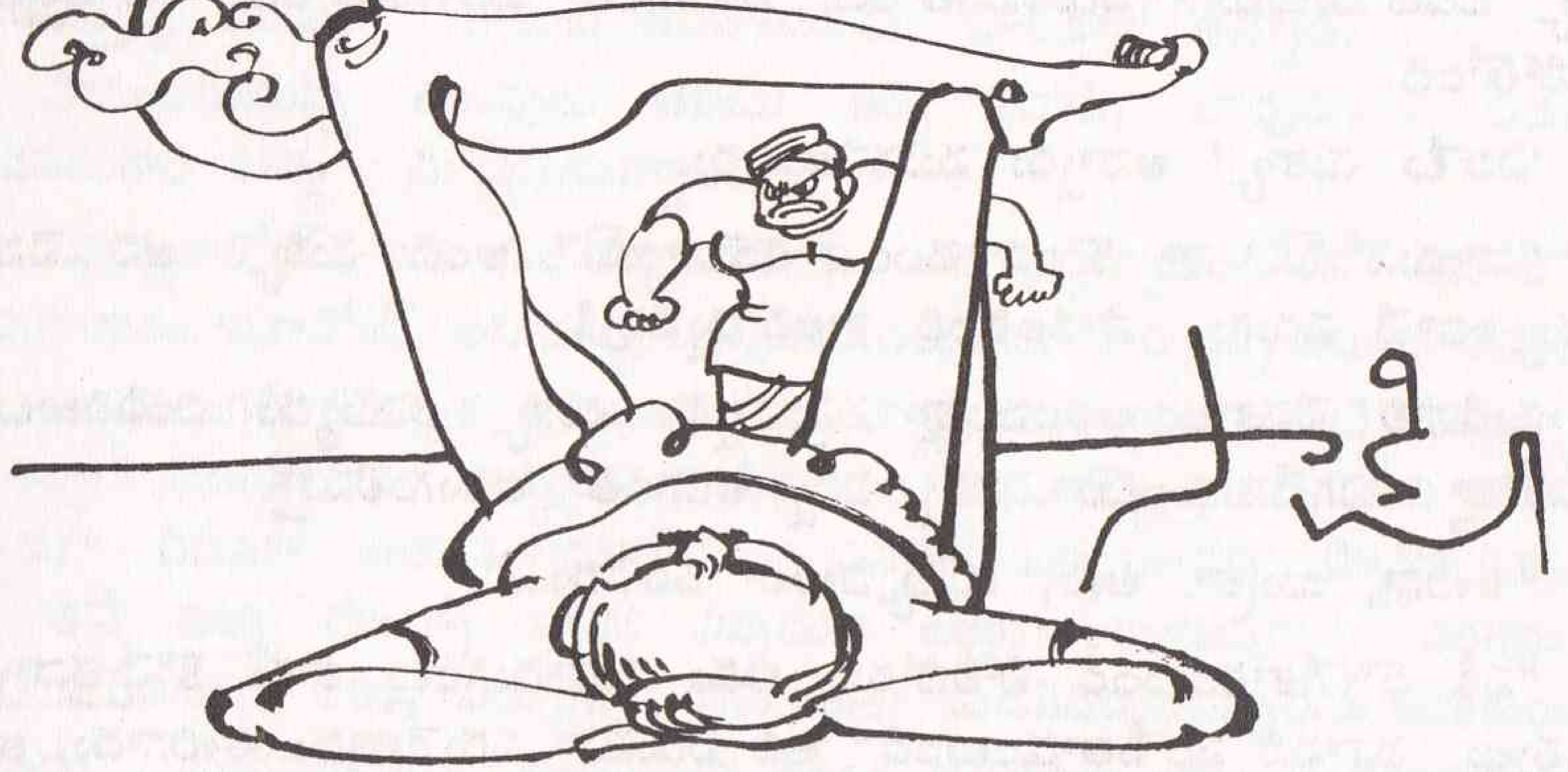

రెండు ఝాములు ప్రొద్దు తిరిగింది. ఊరు భుక్తాయాసంతో మాగన్నుగా వుంది. జోరీగల జోడాకటి మునసబుగారి లోగిలి వీధరుగు మీద స్తంభం చుట్టూ తిరుగుతూ ఊరు నిశ్శబ్దంగా ఉందని జాకొడుతోంది. అరుగుప్రక్క నీడలో మగతగా పడున్న ఊరకుక్క మీదిమీదికి జరిగి పడుతున్న ఎండవేపు చిరాగ్గా చూసి ఇంకాస్త వారకి సర్దుకుంది. నెత్తిమీద జోరీగల రొదకి చీదరించుకుంది. ఎదురుగా నాలుగిళ్ల కావల తెలికలవాలరింట గానుగ కీఱ్ఱుమని నిరంతరంగా నిశ్శబ్దానికి నేపథ్యగీతం పాడుతోంది. వీధరుగుమీద పడక్కుర్చీలో మేనువాల్చిన మునసబుగారు వార్తాపత్రికను పడేసి కన్నులరమూసి చింతాలు ఖానీ కేసు గురించి లీలగా ఆలోచిస్తూ సన్నగా గుర్రుపెడుతున్నారు.

☆ ☆ ☆

చుక్క వొగురుస్తూ తూలిపడబోతూ తట్టుకుంటూ పరిగెడుతోంది. గుఱ్ఱు పెడుతున్న మధ్యాహ్నం మీద చుక్క కాలి కడియాలూ గొలుసులూ టక్ టక్‌మని కొట్టుకుంటూ ఉండుండి ఘల్లు మంటున్నాయి. 'నా దేవుడోయ్' అని గొణుక్కుంది చుక్క. 'నా దేవుడోయ్! నా కొంప దీశావురోయ్. సందేళకి నువ్వింక నేవురోయ్ నాయనోయ్'... అంటోంది. మాటమాటకీ వొగురుస్తోంది. శాస్త్రులవారి వాకిలి ముందర నిలిచిపోతూ జుట్టెగదోసుకునేసరికి చుక్క చేతి గాజుల మలారం గలగలమంది. వామనగుంట లాడుకుంటున్న బామ్మగారూ, సీతా 'చుక్కా' అన్నారు. చుక్క పరుగెడుతోంది. 'నాయనోయ్, నా కొంప దీశావురోయ్'...

'కొంపలంటున్నా దేవిషి చెప్మా' అంది బామ్మగారు చుక్క పరిగెత్తినవైపు చూసి.

☆ ☆ ☆

మగత నిద్రలో ఉన్న మునసబుగారికి, చింతాలు కేసులో తలుపుల్నురిదీయ బోతున్నట్లు కలొచ్చింది. సంకెళ్ల చప్పుళ్లు గూడా వినబడినట్టయి గతుక్కుమని కన్ను దెరిచారు. వీధిలో చుక్క పరుగెత్తుతోంది. మధ్యాహ్నపు నిశ్శబ్దంమీది నిశ్శబ్దపు మధ్యాహ్నం మీద చుక్క కాళ్ల కడియాలూ గొలుసులూ ఘల్లు ఘల్లుమంటున్నాయి. చుక్క ఒడిదొడుకులుగా పరుగెడుతోంది. సుడిగాలిలా పరిగెడుతోంది. శివాలెత్తినట్టు ఊగిపోతోంది.

'ఏవిటే చుక్కా' అన్నారు మునసబుగారు.

"నాయనోయ్. నా కొంప ముంచాడయ్యోయ్" అంది చుక్క. అని వెనక్కి తిరక్కుండానే పరుగు సాగించింది కాలవొడ్డువేపుకి.

సుడిగాలి వెనకాల అకలముల్లా వస్తున్నాడు చుక్క తమ్ముడు చింపిరిజుట్టూ, బానబొజ్జా ఎగరేసుకుంటూ చిన్న చిన్న అంగలతో అడుగులేస్తూ.

"ఈరిగా, యిర్రా. అగు, చుక్కేవిటలా పరిగెడు..."

"పకీర్నొగ్గేశారంటండీ పోలీసోళ్లు. అడు మూడుగంట్ల కారు కొచ్చేత్తన్నాడు. తలుపులు మావని సంపేత్తాడంటండి" అని ఏడుస్తూ పరుగెత్తాడు ఈరిగాడు, అక్క చుక్క వెనక. మునసబుగారు పూర్తిగా మేలుకున్నాడు. పిల్లాడి మాట పూర్తిగా నాటుకునేవరకూ ఆయన అయోమయ స్థితిలో పడిపోయారు.

పకీర్నెవరొగ్గేశారు? ఎలా ఒగ్గేశారు? కేసు పూర్తికాందే ఇది ఎలా జరిగింది? పకీరుగాడు ఊళ్లో వచ్చిపడితే ఈసారి ఊరు వల్లకాడవటం ఖాయం. అందరికన్నముందు తలుపుల్ని కాలికిందేసి నల్లిని నలిపినట్టు నలిపేస్తాడు వాడు. కండ కండలుగా తరిగి కాకులకీ గద్దలకీ ఎగరేస్తాడు. రెండేళ్లక్రితం సంకురాత్రి పండగకి కోడిపందాల్లో ఓడినందుకు ఉక్రోషం వేసుకొచ్చి చూస్తుండగా నరసయ్యని అట్టే పీకనులిమి చంపేశాడు. అంతా అటే గుడ్లప్పగించి నిలబడిపోయారు. మనుష్యుల్ని పోగేసుకు రాబోయేసరికి ప్రాణం సాలొచ్చింది.

పకీరుగాడు పరమ కిరాతకుడు.

"బాబోయ్ కొంపలు మునిగినయ్యండీ" అంటూ వచ్చాడు ముత్యాలు. "పకీర్నొగ్గేశారంటగా. తలుపులెదవ ఒణుకుతో సచ్చేటట్టున్నాడండి. ఏందారి?" అన్నాడు.

మునసబుగారు గయ్‌మన్నారు ఒక్కసారి.

"ఏముంది? ఒక్కటే దారి... అసలాణ్ణి సాక్షానికెళ్లమన్న దెవడంట? యదవలు, ఒక్కడూ ముందర చెప్పినట్టేనడు. ఆ మాత్రం మగసిరి ఇంకోడికి లేదనే బయల్దేరాడేం యదవ. ఇప్పుడేడిచేం లాభం?" అన్నారాయన.

ముత్యాలు మాటాడలేదు. తలొంచుకుని నిలబడ్డాడు. మునసబుగారు కండువా భుజాన్నేసుకుని కరణంగారింటికి బయల్దేరారు. "నరిసిరెడ్డిని కేకేసుకురా. కరణంగారింటి కాడుంటానన్జెప్పు" అన్నారు.

"ఆ రక్కడే వున్నారండి" అన్నాడు ముత్యాలు.

ముత్యాలమ్మ గుడి మలుపులోనే శివాలు వినిపించాయి మునసబుగారికి. ఇంకో అడుగేసేసరికి గుడిదగ్గిర గణాచారి ఉగ్రంగా ఊగిపోతోంది. తలుపులు నేల

బారుగా సాగిలబడి దండాలెడుతున్నాడు. చుక్క చతికిలబడి, నెత్తి కొట్టుకుంటూ శోకన్నాలెడుతోంది.

తలుపులు పెద్ద పెళ్లాం సావాఁలు ధైర్యం చిక్కబట్టుకు గణాచారిని ప్రశ్నడుగుతోంది. మునసబుగారు అగదల్చుకోలేదు కాని, అంతకితం వరకూ గణాచారి కాబోలు బాగుచేస్తున్న కందుల్ని కాకులు తినిపోతుంటే, 'హుష్‌కాకి' అన్నాడు.

సాగిలపడుతున్న తలుపులు తలిటు తిప్పి చూసి, బావురుమని ఏడుస్తూ మునసబుగారి కాళ్లు చుట్టేసుకున్నాడు.

"నాన్నగారోయ్, నను సంపేత్తాడండోయ్, అడొచ్చేత్తన్నాడండోయ్" అని భోరున ఏడవసాగాడు. 'మావోయ్' అని చుక్క బావురుమంది. గణాచారి ప్రశ్న జెబుతూనేవుంది...

మునసబుగిరీ కొచ్చాక నాయుడుగారు చాలా చూశాడు ఇలాటి సందర్భాలు. బడితల్లాటి మొగవీరులు బావురుమని ఏడవటం ఆయనక్కొత్తగాదు. కాని తలుపులు ఎన్నడూ ఏడవగా ఆయన చూళ్లేదు. సన్నగా బక్కపలచగా పొట్టిగా వున్నా, పది తినే సత్తా లేకున్నా వాడు ఎన్నడూ జంకూ ఝుడుపూ ఎరగడు – దేనికేనా ఎగబడే రకం. ఎదుర్దెబ్బ తినక అలా మిడిసిపడుతున్నాడని అనుకుంటూ వచ్చాడు మునసబుగారు. తలుపులలా కంట తడిబెడితే ప్రాణం బేజారైపోయింది మునసబుగారికి. కంఠం బిగించుకుపోయింది. అందుకనాయన మాటాడకుండానే తలూపి కరణంగారింటివేపు బయల్దేరి వెళ్లాడు.

సావిట్లో అంతా సందడిగా ఉంది. కరణంగారూ, వారి పట్నపల్లుడూ, ప్రెసిడెంటు నర్సిరెడ్డీ, ఇంకిద్దరు మెంబర్లూ, జనాభా లెక్కలు రాసుకోవడానికొచ్చిన ఓ దొరటోపీ మనిషీ రెండు భాషల్లో మూకుమ్మడిగా ఏకటాకీన ఖూనీ కథలూ, బ్రెమ్మరాతా, కర్మసిద్ధాంతం, ఆ బాపతు వేదాంతం, వాళ్ల చిన్ననాటి ముచ్చట్లు, నేతీబీరకాయలో నెయ్యిఉండని వైనం, అమెరికాలో గాంగ్‌స్టర్లు ఖూనీలు చేసే శిల్పం (అల్లుడుగారిది), పకీరుగాడి పుట్టుపూర్వాలూ, తలుపులుగాడి రెండో పెళ్ళాం చుక్కకీ మధుర శిల్పాలలోని అచ్చరలకీ కొట్టొచ్చినట్టు కనబడే పోలికలు (ఎవరో తెలీదు), ఖూనీలు కామాపుజేసేవాళ్ల కథలూ చెప్పుకుంటూ, హఠాత్తుగా 'దయచెయ్యండి' అన్న ఒకమాటని మాత్రం ఏకగ్రీవంగా అన్నారు.

తరువాత, జరిగిన కథను సమీక్షించి కర్తవ్యం గుర్తించి నిశ్శబ్దం తీవ్రంగా ఉపన్యసించింది.

కరణంగారు గొంతు సవరించుకున్నారు. ప్రెసిడెంటుగారు అనుకరించారు.

"అసలు వాణ్ణెలా వదిలేశారూ అంట?" అన్నారు కరణంగారు.

"పారిపోయుండాల" అన్నారు ప్రెసిడెంటుగారు.

"ఇంపాసిబుల్" అన్నాడు దొరటోపీ ఆయన.

కరణంగారి అల్లుడు సాహసించి కలగజేసుకున్నాడు. "వైనాట్? అమెరికా జైళ్లలాటి వాటినుంచే తప్పించుకుంటారు. అక్కడ –"

ప్రెసిడెంటుగారి చూపు చూసి ఆగిపోయాడు కరణంగారల్లుడు.

"నే సెలవు దీసుకుంటానండి" అన్నాడు దొరటోపీ ఆయన.

"తలుపులుగాడి పాణానికి ముప్పే" అన్నాడు ముత్యాలు.

"వాడి పెళ్లాం ఒకటే ఏడుపు, పాపం! కట్టుకుని ఆర్నెల్లు కూడా తిరగలేదింకా" అన్నాడో పెద్ద, ఆర్నెలు తిరిగితే ఫరవాలేదన్నట్లు.

"సార్, జనాభా లెక్కల్లో జనసంఖ్య ఎంత రాసుకున్నారోగాని, ఒకటి తగ్గించి ఖర్చురాయొచ్చు" అన్నాడు అల్లుడుగారు. విట్టీగా అని చుట్టూ చూసి నవ్వబోయి కొయ్యబారిపోయాడు.

"బాబూ, కాఫీ అయినట్టుంది. ఇంట్లో పిలుస్తున్నట్టున్నారు చూడు" అన్నారు కరణంగారు బాధగా.

☆ ☆ ☆

ప్రెసిడెంటుగారు జనాభా లెక్కలాయన్తో మాటాడుతూ సాగనంపబోయారు.

మిగతావాళ్లు ఆలోచనలో పడిపోయారు. పకీరు మూడుగంటల మెయిలుకారుకి దిగుతాడన్న వార్త అందరికీ తెలుసు. ఏలూరు – బెజవాడ కారులా టైము పరుగెడుతోందనీ తెలుసు.

ఐదు నిముషాలయేసరికి ముక్కా, తెలుపులూ వచ్చారు.

"నాన్నగారోయ్, నాకేం దారి చెప్పం"డన్నాడు తెలుపులు ఏడుస్తూ.

ఏ నాన్నగారూ ఏ దారీ చెప్పలేదు.

"అసలు నీకెందుకురా గోల? నువ్వెందుకు సాక్ష్యమిచ్చావు? పకీరుతో చెలగాటవేమిటి? అదీ కూనీ కేసులో! మా కామాత్రం దమ్ముల్లేకనా" అన్నారు కరణంగారు.

"సర్లెండి, అదంతా ఎందుకిప్పుడు? అడి మొఖానలా రాసి పడేసుంది గావాల, కుదురుగా ఇంటికా డెలాగుండగల్డు" అన్నారు మునసబుగారు.

"ఊళ్లో యిందరున్నారు జెమా జెట్టీల్లాంటివాళ్లు. ఇందరు కలిసి పట్టపగలు ఒక్క పకీరుగాడికి అడ్డపళ్లేరా" అనిపించింది ఎవరి మటుకు వాళ్లకి. ఆ మాటే ముక్క పైకి అనేసింది.

"అవున్నాన్నగారూ, అడు రాగానే బెడెత్తిరగేసీ – " అన్నాడు తెలుపులు.

"ఛఫ్, నువ్వూర్కో, ఇలా ఒదవాలోచన్లు చేసే ఇంతకి తెచ్చుకునావు" అన్నారు మునసబుగారు.

మునసబుగారి మనసు అయనకన్న ముత్యాలుకు బాగా తెలుసు. ఇలాటి సమయాల్లో అతనే టీకా తాత్పర్యాలూ భాష్యాలు చెబుతాడు. ఇపుడూ నమ్మినబంటుగా ఆ పని చేశాడు. పకీరుది పాము పగ అని వెల్లడించాడు. పాముతో చెలగాటాలు మంచివి కావన్నాడు. పకీరుగాడు ఇవాళ నలుగురడ్డుపడితే తగ్గినా ఆనక నలుగురు పనీ విడివిడిగా పడతాడు. "పొరుగూరెళ్లి అక్కడ వాళ్లని చావదన్ని, చంపి రాగల మొనగాడికి పలుకుబడి ఎంతుండాలి?..."

☆ ☆ ☆

"మరిపు డేటిచేదారి ఏటిదారీ?" అన్నాడు తలుపులు.

"దారికేటుంది? ఎవడిదా రాడిదే. నన్నడిగితే అడలా మెయిలుకారు దిగేతలికి నువ్విట్నుంచిలా పొలాల కడ్డబడి పో. లేదా పడవెక్కి పట్నానికెల్లిపో. అనక మేమంతా అడికి నచ్చచెబుతాం. సల్లబడ్డాక మెల్లంగా రావచ్చు" అన్నాడు ముత్యాలు.

"వాడు శాంతించకపోతే అదేపాయిని, పట్నంలోనే స్థిరపడిపోవచ్చు"నని సలహా చెప్పాడు కరణంగారు. పట్నంలో లాండ్రీ పెడితే సుబ్బరంగా నెల కొంద రూపాయలు కళ్లజూసి మారాజులా గుండవచ్చునని గూడా ఆశ పెట్టారు.

తలుపులికి మనసు కొద్దిగా స్థిమితపడుతోంది. కొంచెం కుడీ ఎడమా ఆలో చిస్తున్నాడు. ముత్యాల్లాంటి వాళ్లిద్దరు తన కెడాపెడా నిలబడి, కరణం మున్సబులూ, పంచాయితీ ప్రెసిడెంటూ వెనక నిలబడితే చాలు. పకీరుగాడికి దర్జాగా ఎదురుపడచ్చు..

"ఏటేస్ వల్లకుండావు? ఎల్లదల్చుకుంటే జేగీ లగెత్తు" అన్నాడు ముత్యాలు, తమాషాగా చుక్కవంక చూసి నవ్వి. తలుపులు చుక్కవంక చూశాడు. తలకొట్టేసినట్టయింది.

"బతికుంటే బలుసాకేరుకు దినొచ్చన్నారు" కరణంగారు.

"అవును మావా" అంది చుక్క కళ్ల చెంగుతో వొత్తుకుంటూ.

తలుపులు చుట్టూ చూసి "ఎదవ నాయాళ్లు. యదవకల్లెదవ నోళ్లు" అనుకున్నాడు.

"మంత్రాలు సతుకుతున్నావా? పకీరుగాడు జడిసే రకం కాదు" అన్నాడు ముత్యాలు.

"నువ్వలాగుండేస్" అన్నాడు తలుపులు చిరాగ్గా.

"ఓరబ్బో. కోపం వచ్చింది దొరగోరికి – ఆ డొచ్చి ముక్కెలిరగదంతే దిక్కే లేదుగాని నేను మాటంటే గుబులేం?"

"మావా! నువ్విలా గూరుకో, అడితో నీకేటి? నాన్నగారేం జేయమన్నారూ, నివ్వేటిసెయ్యాలా, అచ్చొడు ముంగల" అంది చుక్క.

కరణం, మునసబుగారు ఒక్కమారే బరువుగా నిట్టూర్చారు. "అనిందికేముంది గనక. పకీరు పరమ దుర్మార్గుడు. అన్నింటికీ తెగించినవాడు. వాడికి అడ్డుపడేందికి ఆలుబిడ్డలున్న వాడెవడూ ముందుకు రాడు. అంచేత తలుపులు ప్రాణాలమీద ఆశవుంటే తక్షణం వెళ్లిపోవడం మంచి"దని వారభిప్రాయపడ్డారు.

తలుపులు మరోసారి ఆలోచించుకున్నా ఊరొదిలి పోబుద్ధి కాలేదు. ప్రాణభయం ఎంత పీకుతున్నా కొంపా గోడూ వదులుకుని పారిపోవడం వాడికి అవమానంగా తోచింది. పకీరుగాడు తల్చుకుంటే ఎక్కడున్నా తరుముకు రాగలడు. తప్పకుండా తల్చుకుంటాడు కూడా.

"వాడి బాబు, నా బాబు ఈడనే పుట్టి ఈణ్ణే మట్టిలో కలిశారు. నేనెందుకు పోవాల? నేనేం కూనీజ్జేశానా?" అన్నాడు.

కరణంగారు నవ్వారు. "ఇదెప్పట్నుంచిరోయ్ దేశభక్తి? ప్రాణమ్మీదికి ముంచు కొస్తావుంటే ఈ వేదాంతం ఏమిటి? నీ బాబూ, అడి బాబూ ఖూనీ కేసుల్లో సాక్షాలిచ్చి పీకలమీదికి..."

"ఎవరది?" అన్నారు మునసబుగారు వాకిట్లో కొచ్చిన మనిషిని చూసి.

"నేనండీ ఎర్రెంకన్నని. తలుపులుగా డింకా ఈణ్ణే ఉన్నాడండి, అయిబాబో! పకీర్నొగ్గేశారండి. అడొచ్చి సంపేత్తాడండియ్యాల... ఊరంతా."

"అదేనోయ్. పారిపొమ్మంటే. అవునుగాని నీ కెవరు జెప్పారిది? వదల్డం నిజమేనా అని?"

"ఎవరేటండి - దాన్నడగండి, ఆ చుక్కకే తెల్సు. ఇందాక పన్నిండుగంట్ల కారుకి డైవోరు రెడ్నాయుడే చెప్పాడటండి."

"అదే, మేం వూరొదిలి పొమ్మంటున్నాం. వాడు శాంతించాకా..."

"ఇంకేడికి పోతాడండి? కబురపుడే అందరికీ తెల్సిపోయింది. అడి మనుషులు ఈడు వూరొదిలి పోకుండా కాలవకాడ, తోపుకాడ, వంతినకాడ కాపేశారంటండి. అడు మూడుగంటల కారుకొచ్చేత్తన్నాడంట."

"నాయనోయ్" అంటూ చుక్క ఏడుపు లంకించుకుంది. చూస్తుండగానే తలుపులికి ముచ్చెమటలు పోసేశాయి. గజగజ వణికిపోయాడు. రెండు చేతుల్తో తలపట్టుకు కూలబడిపోయాడు. కళ్ళు తిరిగిపోయాయి.

"నా తల్లి ముత్తేలమ్మా!" అంటూ చుక్క వాళ్లోకి వొరిగిపోయాడు.

☆ ☆ ☆

"అయితే ఏం చేద్దాం?" అన్నారు కరణంగారు.

మునసబుగారు మాట్లాడలేదు.

"చేసేదేముంది? ఎవడి ఖర్మకెవరు కర్తలు? అటు కోరటు వాళ్లలా మంచీ చెడ్డాలేకుండా ఖూనీకోర్లని దేశం మీద కొదిలేస్తావుంటే చేసేదేముంది?" అన్నారాయనే మళ్లీ.

కాస్త ఆగి గొంతు సవరించుకున్నాడు. "చిన్నా పెద్దా మనమంతా కలిసి ఆ దూళ్లో దిగ్గానే అడ్డపడితే" అన్నారు.

కరణంగారు తల తాటించారు. "మీరేమన్నా అనుకోండన్నగారూ! నా కా సాహసం లేదు. కొంప దుంప నాశనం చేసుకోదలిస్తే తప్ప..."

మునసబుగారు ముత్యాలుకేసి చూశారు.

"అవును బాబూ, అడిది పాంపగ. తెగించినోడు. అగాయిత్తం అదేదో జేశాక అణ్ణే మళ్ళా జైల్లో యేసేం. లాభం? సంపేం లాభం? ఈ యెదవ చేసిన తప్పుకి మనవా కాసుకోడం? మనకొద్దు బాబూ. అసలాడి సేతికింద మణుసులెలాటోళ్లో మీకు తెల్దు. వత్తా బాబూ, పనుంది" అంటూ ముత్యాలు విసవిస నడచి వెళ్లిపోయాడు.

"వత్తాను బాబో, దండాలు" అంటూ ఎర్రెంకన్న కూడా వెళ్లిపోయాడు.

"దారుణం. ఇది ఊరో అడివో నాకు తెలీటం లేదు. ఇందరం ఉండి ఒక్కడి ప్రాణానికి అడ్డు పడ్లేకున్నాం" అన్నారు మునసబుగారు లేస్తూ.

"ఏం చేస్తాం?... పోనీ, పోలీసు ఠాణాకి కబురంపండి. మనిషినిచ్చి... వస్తా. అల్లుడూ, అమ్మాయీ సినిమాకోయ్ అని గోల బెడుతున్నారు. మాయాబజారుట... మీరూ వస్తారా?" అన్నారు కరణంగారు.

"రాను" అంటూ వెళ్లిపోయారు మునసబుగారు. సందు మలుపు తిరిగాక కండువాతో కళ్లొత్తుకుని ఇల్లుచేరి పడక్కుర్చీలో కూలబడ్డారు.

కరణంగారు చుక్కకి ధైర్యం చెప్పారు. తలుపులుకి స్పృహ వున్నట్టు లేదు.

"రాగానే మీ సవతులిద్దరూ వాడి కాళ్లమీద పడండి. అంతకన్న మార్గం తోచట్లేదు" అన్నారాయన.

☆ ☆ ☆

చుక్క తలుపుల్ని లేవదీసి నెమ్మదిగా ఇంటికి బయల్దేరింది. నెత్తిన ఎండ పేలిపోతోంది. కష్టకాలంలో దురదృష్టంలా వడగాడుపు బలంగా దెబ్బమీద దెబ్బకొడుతోంది.

తలుపులికి ఒళ్ళు మండిపోతోంది. కళ్ళు మూసుకునే చుక్క నానుకు నడుస్తున్నాడు. చుక్కకి పెదిమలు తడారిపోయాయి. గొంతు మండిపోయింది. అమ్మవారి గుడి దగ్గర ఆగి, "గండం గడిచి తెల్లారితే ఉపారా లెత్తుతాను తల్లీ. పెట్టనే యిత్తానమ్మా" అని దండమెట్టుకుంది.

☆ ☆ ☆

ఇల్లుచేరి గుమ్మంలో అడుగెడుతుండగా "ఆడు తొడిగింది కరణంగారి కమీజంట గాదూ, ఎందుకన్నా మంచిది ఇప్పించేసెయ్" అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు కరణంగారింటి పాలేరు.

'థూ' అని ఉమ్మేసింది చుక్క. లోపల సవితి సావాలు పడుకుని ఉంది. అంపకంపాలతో జ్వరం వచ్చేసింది సావాలుకు. కలవరింతలూ కేకలు. చుక్కకి దుఃఖం పొంగి వచ్చేసింది. తలుపుల్ని మంచాన పడుకోబెట్టి దుప్పటి కప్పింది. సావాలు కణతలంటి చూసింది.

"నా కొంప ముంచాడే నాయనో" అంటూ గొల్లుమంది సావాలు. "ఏం సేత్తాం? అన్నింటి కా సల్లనల్లుండాది. ఈ గండం గడిత్తే రేపుపారాలెత్తించి పెట్టనేద్దాం. నువ్వు కూడా మొక్కుకో" అంది చుక్క.

"మల్లిద్దర వెందుకులే" అంది సావాలు.

"నీ జిమ్మడ, బుద్ది పోనిచ్చుకున్నావు కాదు" అంది చుక్క.

☆ ☆ ☆

తలుపులికి గంజినీళ్లు పోసి, గుడిసెవతలికి వచ్చింది చుక్క.

"మూడు గంటల కారొచ్చుండాలి. ఆడిపాటికి దిగుండాలి. నాతల్లో! నువ్వేదిక్కు" అనుకుంటూ నించుంది.

పకీరొస్తే ఎందుకేనా వుంటుందని రెండు బడితెలూ, ఓ పెద్దగెడా, రెండు కొరకంచులూ తీసి ఓ పక్కన అట్టే పెట్టింది.

చుక్క తమ్ముడు పరుగున వచ్చి "అక్కా అక్కా, కారొచ్చేసిందిగాని అడు రానేదు. నాను చూశా, నాను చూశా. కిల్లీ బడ్డీ రంగన్న కూడా ఒకటే అచ్చిరం, పకీరుగాడు రానేదని" అన్నాడు.

చుక్క ఒక్కలగువున లోపలికెల్లింది. "అడు రానేదు మావో, అడు రానేదు. అంతా అబద్ధం" అంటూ తలుపుల్ని కావలించుకుంది.

తలుపులు మెల్లిగా కళ్లు తెరిచి 'ఆ' అన్నాడు.

"గండం గడిచింది మావా! అడు రానేదు. మద్దినేళ డైవోరు పరాసికం అడుండాల. యదవ సచ్చినోడు. మల్లీపాలానీ సెప్తా" అంది.

తలుపులు అమాంతం చుక్కని గాఢంగా కౌగిలించుకున్నాడు. అతని కళ్లంట జొటజొట కన్నీళ్లు కారాయి. జ్వరం దిగిపోయింది.

"ఎందుకన్నా మంచిదిగాని, మావా, ఇప్పుడే నావకెల్లి, పట్నంలో పోలీసోళ్లకి సెప్పరాదా? సింతాలు కూనీ కేసులో పకీరుగాడికి జేలు కాయమయేదాకా ఈడ కాపలావుండాలనీ" అంది చుక్క.

తలుపులు చుక్కని దగ్గరికి తీసుకుని వీపు తట్టాడు. జుట్టు సరిచేశాడు. "ఎర్రిమొకవాఁ, మన కోసం పోలీసాళ్లొత్తార్టే! యెర్రి మొకంవాని- మొకం చూడు" అన్నాడు. అంటూనే చుక్క మొహం చూశాడు. "ఎంత సక్కని మొకం, కళ్లుబ్బిపోనాయిగాని పాపం, యంతేడిశావో నాకోసం" అన్నాడు.

"సర్లే బాగుండాయి సరసాలు. కాత్తుంటే అడొచ్చి ఈప్మీద రేవెట్టుండేవోడే గందా" అంది సావాఁలు నీరసంగానే నవ్వుతూ.

చుక్క పకపక నవ్వింది. "బుద్ది పోనిచ్చుకున్నావుగాదప్పా. పకీరుగాదు, యములాడొచ్చినా సరే మామ నిలాగే కాయిలించుకు సరసాలాడుతూనే సచ్చిపోతాను. నియ్యల్లే నాకు జెరంరాదు అపదలొత్తే" అంది.

"అలాగే అలాగే, ఊసులాడ్దానికేవిఁ. మద్దినాల మతిసెడి శోకన్నా లెట్టినాళ్లెవరో... సూద్దారి. అడు మూడు గంట్ల కారుకి రాపోతే తరవాద్దానికి రాడని కరారేటి? కాపీనీల్లో, కల్లునీల్లో తాగుతుంటే కారు తప్పుండొచ్చుగా" అంది సావాఁలు.

తలుపులు పట్టుదప్పినట్టయి తలెత్తిచూసింది చుక్క.

మళ్లీ వెర్రిచూపు పడిపోయింది.

"ఆ! ఏటేటీ, ఎలా గెలాగా?" అంటూ కొయ్యబారిపోయాడు తలుపులు.

"నీ జిమ్మడ. యదవనోరూ నివ్వూను" అంటూ లేవబోయింది చుక్క.

తలుపులే చుక్కని పక్కకి తోసేసి లేచి నిలబడ్డాడు.

"అ మాటా రైటే, అ మాటా రైటే" అంటూ గబగబ గుడిసవతలికి వెళ్లిపోయాడు.

"యాడ కయ్యోవ్ సామీ!" అంటూ వెంటబడింది చుక్క.

"మల్లొత్తా మల్లొత్తా" అంటూ గబగబా వెళ్లిపోయాడు తలుపులు.

☆ ☆ ☆

పొద్దు వాటారింది. ముత్యాలమ్మగుడి దగ్గర రావిచెట్టుకింద కూచున్నాడు తలుపులు చిత్తుగా తాగేసి.

"నా సావిఁరంగ, రారా, ఇయ్యాల నువ్వో నానో ఇస్లాపైస్లా తేలిపోవాల. పుచ్చెలెగిరిపోవాల నయ్యాల" అని గొణుక్కు౦టున్నాడు.

అరమైలు అసింటా అప్పుడే బస్సు దిగిన జెమాజెట్టి పకీరు కూడా అదేమాట అనుకున్నాడు కసిగా. దిగుతూనే ఎదర కిళ్లీబడ్డీ లోపలికెళ్లి కూచున్నాడు. బస్సు కదిలింది. బస్సులోంచి ఒకే ఒక ఇస్తోకు దిగింది.

"కాసిని సోడా నీళ్లియ్యవో" అన్నాడు పకీరు. బడ్డీవాడు కాళీ సోడాకాయ పట్టుకులోపలికెళ్లి 'నీళ్లు' నింపి ఇచ్చాడు.

పకీరు గడగడ తాగేసి, "ఇంతకన్న వుట్టినీళ్లే సరిపోయేదిగా యదవా" అన్నాడు. బుజంమీద తువ్వాలు తీసి తలపాగా చుట్టుకున్నాడు. లుంగీ సరిచేసి బిగించి కట్టుకున్నాడు.

ఈవల ఒకటే జట్కా వుంది. అందులో ఇందాకటి ఇస్తోకు రాణీ కూచుని వుంది. రాజా బడ్డీ దగ్గిరకొచ్చి సిగరెట్లు కొంటున్నాడు. పకీరు బండి దగ్గర కొచ్చి, 'దిగండమ్మా, ఈ బండెల్లదు' అన్నాడు.

బండిలో అమ్మాయి కంగారుపడి "ఏవండీ, ఇటు చూడండి. ఇతనేమిటో అంటున్నాడు" అంది.

"దిగమ్మా తల్లే" అన్నాడు పకీరే విసుగ్గా.

రాజా విసురుగా వచ్చాడు, "ఎవడ్రా నువ్వు? ఆడవాళ్లని దబాయిస్తున్నావు, బ్లడీఫూల్" అంటూ.

పకీరు వెనక్కి తిరుగుతూనే ఎడంచేయి తిరిగేసి వెనక్కి విసిరాడు.

'అమ్మో' అని ఒక్క కేకపెట్టి చెయ్యి చెంపని అదుముకున్నాడు రాజా. మళ్లీ మాటాడలేదు. అలా చెంపని చెయ్యేసుకుని గుడ్లప్పగించి మాటలేకుండా జెజెమ్మలా ఆరడుగుల ఎత్తున ఉన్న పకీరువేపు చూస్తూ వుండిపోయాడు. అమ్మాయి మాట్లాడకుండా బండి దిగిపోయి తనే పెట్టె కిందకి దించేసింది. మరచెంబు తీసి చేతబట్టుకుని తిన్నగా భర్త దగ్గిరికి వచ్చేసింది. జబ్బ పట్టుకుని 'ఇలా రండి' అని అసింటా చెట్టు దగ్గిరికి లాక్కుపోయింది. అతను చెంపని చెయ్యి తియ్యలేదు. కన్నార్పలేదు. పన్నెత్తి పలకలేదు. అలాగే చూస్తూ బొమ్మలా భార్య ప్రక్కన చతికిలబడిపోయాడు.

పకీరు బండిలోకెక్కి కూచున్నాడు. 'ఊళ్లోకి పోనీ' అన్నాడు.

"రోడ్డు బావులేదు" అన్నాడు బండివాడు.

"పోనీ" అన్నాడు పకీరు.

బండి కదిలింది. బండిలో అమ్మాయి జోళ్లుండిపోయాయి. ఇవతలకి విసిరేస్తూ "బుల్లోయ్, జోళ్లాగ్గేసినావు" అన్నాడు పకీరు.

☆ ☆ ☆

తూము మలుపు దగ్గరనే జట్కా ఆపేశాడు బండతను. బుడ్డోడికి జరం కాసిందని, ఇట్నేంచిలా ఇంటికెళ్తానని బతిమాలి దింపేశాడు పకీర్ని.

పకీరు నవ్వాడు, "ఏదవనాయాల, ఏ వఁబద్దాలాడావురా. ఎంత బయ్యంరా. కూడా వత్తే సాచ్చా లియ్యాలని గదా బయ్యం, నాకు తెల్దేటి? అందుకే బండి దోలుకు బతుకుతున్నావు. బీడీ వోటిచ్చెల్లు" అన్నాడు.

☆ ☆ ☆

రావిచెట్టు దగ్గర బండకానుకుని వెల్లకిలా పడుకుని కాలుమీద కాలు వేసుకుని వెకిలి ధైర్యంతో, ఏడుపులాటి నవ్వుతో పిచ్చిలాటి తెలివితో లొల్లాయి పదాలు పాడుతున్నాడు తలుపులు గట్టిగా. పుచ్చపువ్వులా వెన్నెల కాస్తోంది. బూతు పదాలు నాలుగు వీధులా వినిపిస్తున్నా ఎవరూ ఈవలకొచ్చి వాణ్ణి మందలించలేకపోయారు. కరణంగారు సకుటుంబంగా సినీమా కెళ్లిపోయారు. ఎందుకేనా మంచిదని ప్రెసిడెంటుగారూ వారికి తోడుగా వెళ్లారు.

దశమినించి చవద్దాకా వెన్నెలబంతులాడే పిల్లలు ఇళ్లలోనే సర్దుకుపోయారు. ఎక్కడా సందడి లేదు. అలికిడి లేదు. ఊరందరికీ ప్రాణం ఖంగారుగా వుంది. మనసు గుబులుగా ఉంది. తెల్లారేలోగా ఓఘాయిత్యం జరగడం ఖాయమని అందరికీ అనిపిస్తోంది.

చుక్క రెండుమార్లొచ్చి తలుపుల్ని బతిమాలింది కొంపకి రమ్మని.

"నాసాఁవిరంగా! ఇయ్యాల అడో నేనో తేలిపోవాల" అన్నాడు తలుపులు. రెండోసారి వచ్చినప్పుడు "మళ్లీ వస్తే సిగపాయి దీసి తంతా" నన్నాడు. మళ్లీ ఏమనుకున్నాడో వెనక్కి పిలిచి అంతపనీచేసి పొమ్మన్నాడు.

మునసబుగారు పెందలాడే భోంచేసి అరుగుమీద కూచున్నారు చుట్టముట్టించి. ఆయనకి ప్రాణం కుతకుత ఉడికిపోతోంది. చూస్తూ చూస్తూ ఓ మనిషిని మరోడు ఖూనీ చేస్తూ వుంటే దిక్కుమాలినట్టు ఊరుకోవడం ఆయనకి నచ్చలేదు. తను వయసుమీద వున్నప్పుడు, అనేకసార్లు ఇలా కలగజేసుకోకుండా ఉండగలిగాడు. ఈనాడు వయసు తనమీదికెక్కి సత్తా తగ్గినమీదట ఇలాటి బుద్ధి పుడుతోంది. గట్టిగా ఓటి చరిస్తే మూణ్ణెల్లు మంచమెక్కాల్సిన స్థితి తనది. మొన్న పాలేరు మీద నోరు చేసుకుంటేనే ఆయాసం వచ్చి ప్రాణం కడంటింది.

"వొంటో ఓపికున్నవాడికే లేని బెడదలు నాకేల" అనుకున్నాడు కాని సావిట్లో కెళ్లబోతూ ఉండగా చుక్క తమ్ముడు ఎక్కడనించో తుర్రున వచ్చి "బాబుగోరూ, పకీరుగోడు బండి దిగి వచ్చేత్తన్నాడండి. మా మావని సంపేస్తాడు" అనేసి పరుగెత్తాడు – ఆయన జవాబు కూడా వినకుండా.

మునసబుగారు ఓ నిముషం మేనువాల్చారుగాని ఉండబట్టలేక చివాల్న లేచి చేతికర్రపట్టుకొని ఇవతలికొచ్చారు. ఆడవాళ్లు లోపల పనుల్లో వున్నారు. గుమ్మంలో ఓ నిముషం నిలబడి మళ్లీ ఆలోచించారు. చివరికి అడుగు ముందరకేసి నడక సాగించారు మెల్లిగా. పకీరు – తలుపులు కొంపకెళ్లాలంటే ముత్యాలమ్మగుడి మీదుగానే దారి. గుడికి ఎడమవేపున పది గజాల్లో అవతల వేపచెట్టుంది.

అక్కడ లోగడ స్కూలుకని వేసిన పాక కూలిపోయి వుంది. రెడ్డి రెండెడ్లబండి గుమ్మానికడ్డంగా వుంది. మునసబుగారు నెమ్మదిగావెళ్లి చెట్టు మొదట్లో బండి చాటుచేసుకొని కుదురుగా నిలబడ్డారు.

☆ ☆ ☆

తలుపులు నానా గోల చేస్తున్నాడు. వెల్లకిలా పడుకుని వెకిలిగా నానా కూతలూ కూస్తున్నాడు, పాడుతున్నాడు. నక్కపిల్లికర్రముక్క మూరెడున్నది దిర్ఘమైనదోటి పక్కన పెట్టుకున్నాడు. ఐదు నిమిషాల కోసారి రంగణ్ణి తలుస్తున్నాడు. "నాసామిరంగా, మళ్లీ ఈ పదం విన్నావా? నిమ్మసెట్టుకూ నిచ్చెన్నేసి నిమ్మపళ్లే కోయబోతే నిమ్మముళ్ళే రొమ్ముననంటేరా ఓరందకాడ తకడి దిందెకాడ కోడెపందెకాడ"

హఠాత్తుగా తలుపులు పాట ఆపేశాడు.

మునసబుగారు గుండె ఝల్లుమంది. కొంచెం ముందుకు వంగి తొంగి చూశారు. అల్లంత దూరాన యములాడిలా పకీరు.

కాలిమీద కాలేసుకు విలాసంగా పడుకున్న తలుపులికి కాలి సందులోంచి పకీరు విగ్రహం కనబడింది. భయంకరంగా కనబడింది. వాడు దర్జాగా ఏనుగులా వొస్తున్నాడు. పొగరుగా వస్తాదులా వస్తున్నాడు.

కోపంగా పాములా వస్తున్నాడు.

భయంకరంగా పకీరులా వస్తున్నాడు.

తలుపులు పాట ఆగిపోయింది. చూపు ఆగిపోయింది. కదలిక ఆగిపోయింది. ఓ క్షణం గుండె ఆగిపోయింది. హఠాత్తుగా ఒక్కసారిగా మళ్లీ ఒళ్లంతా వణకడం మొదలుపెట్టింది. రావిచెట్టుమీది కాకి కావుమని అరిచి టపటప రెక్కలు గొట్టుకొని వేపచెట్టుమీది కెగిరింది. ఎక్కడో కుక్క బొయ్యిమని మొరిగింది. రెండు మూడు ఇళ్ల కిటికీ తలుపులు టపటపమన్నాయి. మునసబుగారు కదిలి అరవబోయారు. మాట రాలేదు. కాలు కదలలేదు. అలాగే స్తంభించిపోయారు.

తలుపులికి వొళ్లంతా చెమట పోసేసి, బిగించుకుపోయిన శరీరం పట్టు సడలింది. పకీరు వచ్చేశాడన్న సంగతి పూర్తిగా బుర్రకెక్కింది. కెవ్వున అరవబోయాడు గాని అంతలో తిరిగి ఒళ్లు బిగించుకుపోయింది. చేతులు నేలకి వాలి పిడికిళ్లు బిగించుకుపోయాయి. గొంతు ఎవరో నొక్కేస్తున్నట్లయింది.

పకీరు శరీరం వచ్చి తలుపుల కెదురుగా కాళ్ల దగ్గిర ఆగింది... క్షణంలో సగం పరకాయించి చూసి ముందుకు వంగింది. వెంట్రుకలతో దిట్టంగా దట్టంగా వున్న చెయ్యి వొకటి ముందుకు వచ్చి తలుపులు కమీజు కాలరు పట్టుకుంటోంది. 'తలుపులేనా' అంటోంది; గేదె కొమ్ముల్లాటి మీసాలు, మీసాల్లాటి కనుబొమలూ ఉన్న మొహం. ఇవన్నీ చూస్తే సాక్ష్యం ఇవ్వాల్సి వస్తుందనీ, మళ్లీ ఈ రాక్షసుడు ఏం చేస్తాడోననీ, దూరం ఆలోచించి చంద్రుడు మొహం మబ్బు చాటు చేసుకున్నాడు; సినిమా కెళ్లిన కరణంగారిలా, తప్పుకున్న ముత్యాలులా, ఊరుకున్న ప్రెసిడెంటులా, మునసబులా...

తలుపులు తొడుక్కున్న కరణంగారి కమీజు కాలర్ని పకీరు పిడికిలి బిగించి పట్టుకుంది. కొయ్యబారి నోరుతెరచి, గుడ్లు తేలవేసి చూస్తున్న తలుపులు ఒక్కసారి 'బాబోయ్' అని పెద్ద గావుకేక పెట్టాడు. అతనిలో అణిగిపోయిన మగసిరి తిరగబడి మేలుకుంది. భయం మొండితనమైపోయింది. ఒక్కసారి సర్వేంద్రియాలూ చైతన్యం నిండిపోయి అన్నీ ఎగిరాయి. అతని పక్కన నీరసంగా ఎండిన తోటకూర కాడలా పడున్న రెండు చేతులూ గుప్పెళ్ళలో దుమ్ము తీసుకుని, ముందుకు వాలిన పకీరు మొహంలోకి కొట్టాయి. పకీరు పట్టువదలి 'ఫా' అంటూ రెండు చేతులా మొహం మూసుకుని కళ్లు వత్తుకోబోయాడు. విలాసముద్రలో వున్న తలుపులు కాళ్లు రెండూ తెగిన స్ప్రింగులా తన్నుకుని విడివడ్డాయి. ముడుచుకుని ముందుకురికి పకీరుని పొత్తి కడుపుమీదతన్నాయి.

పకీరు వెనక్కు తూలి తమాయించుకుని పెద్దకేక వూరు మారుమోగేదాకా వేయబోయాడు గాని తలుపులు శరీరం మట్టిగిడసలా తన్నుకుని బంతిలా పైకెగిరింది. తల పొట్టేలుమల్లే ముందుకు వంగింది. సన్నగా రివటలా ఉండే తలుపులు తాలూకు శరీరం దాన్ని తీసుకువెళ్లి సరాసరి తూలి తమాయించుకోబోతున్న పకీరుపొట్ట మీదకు గురిపెట్టి కొట్టింది. బాణంలా వెళ్లి తగిలాడు తలుపులు.

పకీరు వెనక్కు పడుతూనే రెండు చేతులా తలుపులు జెబ్బలు పట్టుకున్నాడు. పడీపడగానే పక్కగా ఒరిగి ఒక జెబ్బ వదిలి ఆ చేత్తో తలుపులు రొమ్ముమీద గాఢంగా పొడిచాడు. తలుపులు కిక్కురుమనలేకపోయాడు గాని ఆ బాధలో అప్రయత్నంగా అతని అరచేతి కింది భాగం పకీరు కింది పెదిమకు కొట్టుకుంది. పెదిమ చితికి, హడావుడిగా పకీరు కుడిచేతిని ఒదార్చుకు పిలిచింది. ఎడమచెయ్యి అతని అనుమతి తీసుకోకుండానే, సగంలో వదిలేసిన కళ్లకు సేవ చేయబోయింది.

ఈ విధంగా ఊపిరి తీసుకోవడానికి సదుపాయం సంపాదించిన తలుపులు, ఆ పని పూర్తికాగానే ఇంకో దొర్లు దొర్లి లేచి ఉట్లసంబరానికి అలవాటైన ఒడుపుతో ఎగిరి శక్తికొద్దీ రెండు మడమలతోటీ పకీరు ఎదురురొమ్ము మీదికి దిగాడు. పకీరుకి ఆ క్షణం ఈశ్వరుడు గురించి జిజ్ఞాస కలిగితే, ఆయన రెండే చేతులు యిచ్చినందుకు తిట్టుకొనేవాడు.

ఉన్న రెండింటికే డ్యూటీ ఫిరాయించి తలుపులు కాళ్లు పట్టుకు లాగబోయేలాగా తలుపులు ఒక కాలుతో పకీరు గెడ్డంమీద తన్ని తూలి ముందుకు పడిపోయాడు.

పకీరు కోలుకునేలోగా తలుపులుకు కర్ర అందితే బాగుణ్ణని చెట్టు చాటునించి చూస్తున్న మునసబుగారు చాలా ఆశబడ్డాడుగాని ఆ సదుపాయాలు కనబడుట లేదు.

తలుపులు లేచి కూచుని వెనక్కి చూశాడు. పకీరు నోటివెంట ఎర్రటి రక్తం తెల్లటి వెన్నెలలో నల్లగా మిలమిల మెరుస్తూ చెంపమీదుగా నేలకి జారుతోంది. తలుపులికి అమాంతం బలం, ధైర్యం తొలిసారి ఆవేశించాయి. కూచున్న ఫళంగానే ముందుకు వంగి రెండు పిడికిళ్లూ బిగించి పకీరు రెండు చెంపలమీదా, ముక్కుమీదా మూడుగుద్దులు గుద్దాడు. పకీరు తిరగబడి లేవబోయేవరకు తలుపులు పైకిలేచి నేలమీద ఆనివున్న పకీరు కుడిచేతిమీద బలంకొద్దీ అడుగేసి తొక్కేశాడు.

'బాబోయ్' అని పెద్ద కేక పెట్టాడు పకీరు. ఊరు మారుమోగిపోయింది. లోకంలో మంచివాళ్లూ– చెడ్డవాళ్లూ, బలవంతులూ, బలహీనులూ, హింసాప్రియులూ అహింసాపరులూ, ఎవరెవరన్న భేదాలకు అతీతమై అరిచిన బాధ అది. చావుబతుకులు రెంటికీ ఐదు నిముషాలుగా సాగుతున్న ఆ భీకర సంగ్రామంలో చిన్నచిన్న మూల్గులు, నిట్టూర్పులు తప్ప అంతవరకూ వినరాని తొలి పొలికేక అది.

తలుపులు ఈసారి బలమంతా పూన్చిన పిడికిలితో నారి సారించినట్టు చెయ్యి వెనక్కిలాగి ఒక్క ఊపున పకీరు మెడ నరంమీద పోటు పొడిచాడు.

'బాబోయ్' అని మరో పొలికేక వేసి గిలగిల తన్నుకున్నాడు పకీరు.

ఇంకో దెబ్బకి తలుపులు సన్నాహం చేస్తూ వుండగా పకీరు పిడికిట పొదిగి బిగించిన బొటనవేలుతో అతని డొక్కలో గాఢంగా పొడిచాడు.

అర్భకుడు తలుపులు, జాతరలో కోడిపెట్టలా తన్నుకుని లేచి చెట్టుదగ్గరికి పరుగెత్తాడు. అక్కడ నక్కపిల్లి కర్ర వుందన్న సంగతి అప్పుడు తట్టింది. కర్ర తీసుకుని గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు తలుపులు.

అరడుగుల పకీరు గాయపడ్డ పులిలా చూచి చూచి వాడుపుగా అడుగులేస్తున్నాడు తనవేపు.

పకీరు చేతిలో నాలుగంగుళాల బాకుంది.

ఎత్తిన కర్ర ఎత్తినట్టే ఉంచి అట్టే నిలబడిపోయాడు తలుపులు.

దగ్గరకు వచ్చాడు పకీరు.

"దొంగ..."

"పకీరూ" అని హఠాత్తుగా పెద్ద గర్జన వినబడింది.

త్రుళ్లిపడి కేకవేపు చూడబోయి, ఇటు తిరిగేలోగా పకీరు నెత్తిన తలుపులు శక్తివంచనలేని దెబ్బకొట్టాడు, చేవగల కర్రతో.

'బాబోయ్' అని ముత్యం మూడోసారి కేకవేసి కూలిపోయాడు పకీరు.

తలుపులు తీరికగా కుడివేపు చూశాడు. అందాకా చెట్టుచాటున ఉన్న మునసబుగారు ఇవతలికి వచ్చి వెన్నెలలో నిల్చున్నారు. చేత కర్ర పట్టుకుని గంభీరంగా.

తలుపులు మళ్లీ ఇటు తిరిగి కళ్లు మూసుకుని కసిదీరా పకీరును బడితతో బాదుతున్నాడు.

"ఇక చాలు తలుపులూ" అన్నారు మునసబుగారు.

☆ ☆ ☆

పంచాయతీ ఆఫీసు అరుగు దగ్గర జనం చాలామంది చేరారు. ఆఫీసువారి మూడు హరికేను దీపాలూ ధర్మవిజయంలా ఉజ్జ్వలంగా ప్రకాశిస్తున్నాయి. పకీరు కాళ్లూచేతులూ కట్టేసి అరుగుమీద పడేశారు. ముత్యాలు అతని గాయాలు కడిగి మంచినీళ్లు పడుతున్నాడు. చుక్క పసుపు కుంకాలనీ, తలుపులు తాకతునూ మెచ్చుకుంటున్నారు ప్రేక్షకులు. చుక్క మర్నాడు తప్పకుండా అమ్మవారికి ఉపారాలెడతానంటోంది.

తలుపులు నీరసంగా గోడకి జారబడి పడుకున్నాడు. మళ్లీ జ్వరం వచ్చింది. ఒంటిన తెలివి లేదు.

ఇంకో ఘడియకి కారు అలికిడి వినబడింది. సందడి తగ్గి కొత్త గొంతుక వినబడటంతో మెల్లిగా కళ్లు తెరిచాడు తలుపులు.

ఎదురుగా పోలీసులు. జనం అంతా 'అమ్మయ్య' అంటున్నారు.

"పకీర్ని మీరెలా వదిలేశారండీ" అంటున్నారు మునసబుగారు ఆశ్చర్యంగా.

"తలుపుల్ని పట్టుకోవడానికి. చింతాలు కూనీ కేసులో వీడో సైడు హీరో. వాడూ వీడూ కలిసే చంపుంటారు. వీడెలాగో పారిపోయి, పైపెచ్చు కోర్టుకొచ్చి ప్రాసిక్యూషన్ తరఫున సాక్ష్యం ఇచ్చి వచ్చాడు. వీడి ప్రతిభ, ఈ సంగతి మధ్యాహ్నమే తెలిసింది. పకీరు ముందరే చెబితే మేం నమ్మలేదు. అందుకని మేమొచ్చేలోగా పకీరు తొందరపడి మాతో చెప్పకుండా వచ్చేశాడు" అన్నారు ఇన్‌స్పెక్టరుగారు.

"కానీ వీడెంత నాటకం ఆడాడూ, మొగుణ్ణే గొట్టి మొగసాల కెక్కినట్టు. సర్లెండి. దొంగని దొంగే పట్టుకోవాలి" అన్నారు మునసబుగారు.

"బావుంది. ఇప్పుడు మీరంతా కలిసి వాళ్లని బట్టిచ్చారు మరి మీరంతా దొంగలేనా?"

"ఏమో? దొరికాక ఒక్కొక్కడు ఒక్కొక్కరకం దొంగ.... దొరికేదాకా ఒక్కొక్కడూ ఒక్కొక్క దొర" అన్నారు మునసబుగారు.

* * *